

затворникътъ напръга слухъ —
тѣй музиката го плени,
«Какъвъ примамващъ гласъ, дочухъ:
животътъ — неговъ звукъ!»
Ахъ, утре вече ще съмъ глухъ
за тия чудни звуци тукъ!»
И пада пакъ. На желѣзата
плачътъ се изъ нощта разлива
дълбоко тихо. — Въ тишината
пакъ скръбъ сърцето свива,
а музиката на тръбата
въ плачъ нѣженъ се прелива.

«Какво ме чака, о, не знамъ!
Какво ме чака утре — сънъ?
Очаква ли ме сънъ и тамъ?
Животътъ, може би, е сънъ,
и само въ другъ сънъ промѣненъ
ще бѣде той отъ близкий день!
Не ще ли ми даде смъртта
туй, що въ живота съмъ копнѣлъ,
животътъ що не ми е далъ! —
Кой знае? . . . Никой тукъ, въ свѣта!» —
И пакъ замлъкна. Тиха нощъ
наоколо покрива планинитѣ.
На месеца и на звездитѣ
изгасва огнената мощъ.
Спи сънна, тъмна долината
и сякашъ гробъ е въ тъмнината.
Замлъкна вѣтрътъ, заспаха
водитѣ и тръбата плаха,
а кулата въ нощта бездѣнна
е мъртво-тиха, страшно-тъмна.

«О нощъ дълбока, тъмна нощъ!
По-тъмна иде — знамъ — смъртта!»